

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΚΥΝΟΣΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ. 36
ΚΑΙ ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΑΔΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
15 ΔΕΛΤΑ 15

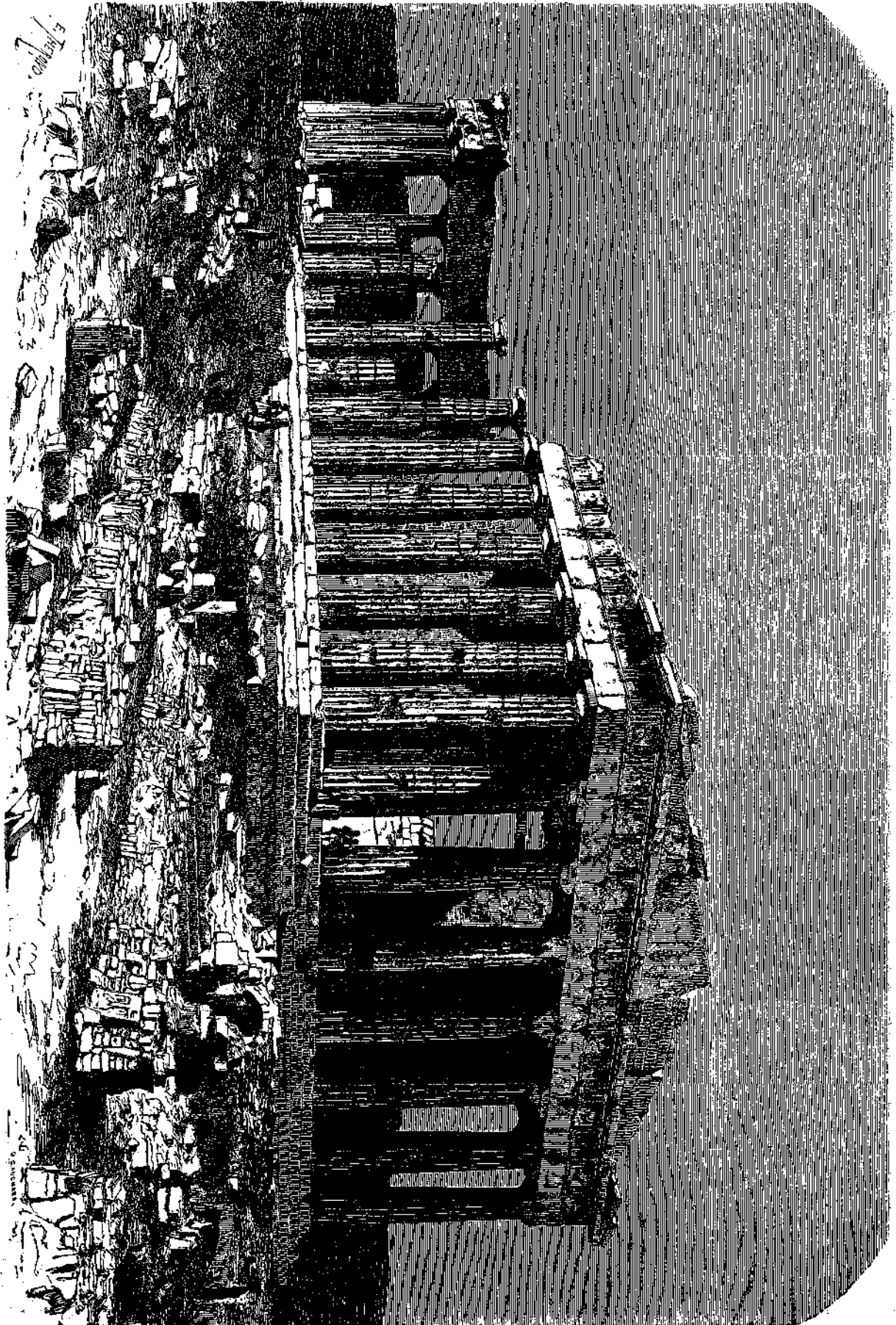
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ
'Εν Ελλάδι, έτησια Δρ. 8
» » έξάρηνος » 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ έτησια Φρ. 12
» » έξάρηνος » 7

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΟΝ

Ο ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο Παρθενών (μετ' εικόνας) υπό Δη. — Ο θαυμάσιος περιψήφος υπό Φ. Π. — Η χημεία (συνέχεια). Χούμφρυ Λάβου, υπό Φ. Π. — Στο Χορό. Sonetto (ποίημα), υπό Γ. Α. Πολίτου. — Φασιανός ο Κοχλιακός, (μετ' εικόνας), υπό Φρίκ. — Έλπις υπό Δ. Αναστ. — Εξ έσθαλμύδος (Διήγημα) υπό Δ. Κ. — Σκέψεις μυσηριώδεις υπό Δ. Παπ. — Αινίγματα. — Άνταποκρίσεις.

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

Από του ύψους έφ' ού κατάκεινται εύκλειους δράσεως άναμνήσεις, λείψανα τέχνης, από του ύψους εις δ εύπερος ή φαντασία πλανάται κόσμους άναπλάττουσα και λατρείας εισφέρουσα ώδην, χαιρετίσω τον κόσμον του παρελθόντος, την εύχρωμον αύγήν του πολιτισμού της ανθρώπιότητας. Είς τον ναόν της πολιούχου Παρθένου δν διάνοια εμπνευσμένη άνήγειραν και χείρες θεεί έλλάξευσαν, κλίνει ή ψυχή μου εύλαβώς και τείνει εκεί να εύρη την ζωήν μέσω των σμυμάτων νεκρωθείσης πλάσεως.

Η δάς της καταστροφής έκ της πετροόδους Άριανής άρνηθείσα ειχεν όλοκαυτώσει δ,τι καλλιτεχνικόν ειχε παραγάγει ή πνευματική άκμή των πρώτων χρόνων. Αί Άθηναι τότε άνεγεννήθησαν. Ως ό φοίνιξ έκ της τέφρας εύθαλέστερος άναγεννάται και ζή επί αιώνας, ούτω και τό Έλληνικόν έθνος, ό φοίνιξ του πολιτισμού, έκ της τέφρας των πυρποληθέντων έρειπίων βαρβαρικής έπιδρομής άνιδρύθη καλλιτερπέστερον. Ο σχεδιασθείς θάνατος ύπάρξεν άρχή ζωής. Καί τότε έπιήλθεν ό χρυσούς αιών του Περικλέους, του μεγαλοφυεστερου πολιτικού άνδρός της γης όλης.

Δρoσις μετά σπουδής, μετ' έλπίδων και ένθουσιασμού, πυρετώδης, άπαραμίλλος, συναπετέλεσεν άρτιον και μεγαλοπρεπές οικόδομημα, αιώνιον άνάθημα εις την θεάν Τέχνην. Ναοί και τεμένη εις τους θεούς της Ελλάδος, θεούς δημιουργηθέντας και ούχ ά δημιουργήσαντας, πλάσματα άτινα έπλασε τό ιδεώδες, τό κάλλος του πνευμάτος, ή έμφυτος προς τι ύψιστον τάσις της ανθρώπινης ψυχής. πανδήμους άνηγείροντο. Θεών προελθόντων έκ ποιητικής φαντασίας, έκ λυρισμού της καρδιάς, έκ φόβου του πνεύματος, έξ άλληλεγγύης έν τω άγώνι της κατά φύσιν και εύδαιμονίαν ύπαρξεως. Ο Παρθενών είνε μία εκδύλασις, μοναδική όντως, της προς τους θεούς εύσεβείας.

Η πάλις της Παλλάδος ή ιουτέφανος ήρθη εις τό άπόγειον της Δόξης. Ήτο ή φυσική, ή αναλλοίωτος πρωτεύουσα του Πανελληνίου, μεγαλοπρεπής και σοβαρά, ως προσήκεν εις αντιπρόσωπον φυλής μεγαλοφυούς, κόσμου άπεράντου, πολιτισμού άπροσπελάστου! Τό πνεύμα και ή τέχνη, ή δυάς αύτη της έντελεστερας εκφάνσεως του άληθώς καλού, της ανθρώπινης μεταρσιώσεως, έσχεν άουλον εύγενές τάς Άθηνas. Άπαύγασμα δέ, δυνάμεθα να ειπωμεν, ένδειξις του μεγαλείου και της άκμής της Έλληνικής Τέχνης πρόκειται και σήμερα, μετά τό σους αιώνας σκότους και νεκροφανείας, ή σεμνή, ή πανένδοξος Άκρόπολις, ήτις από Πεισιστρατιδών άρξαμένη και του έχθρικού πυρός και σιδήρου την έπονεϊδιστον ύποστάσα καταδρομήν, άνεδείχθη επί Περικλέους τό έπιφανέστατον μνημειον της καλλιτεχνικής έν Άθηνas δράσεως.

Λευκόν ως χιών και ως ήλιος λάμπον τό Πεντελήσιον μάρμαρον έδέχθη τάς έξόχους γλυφάς του Φειδίου. Τό τέλειον έν πάσι είνε τό μέγα, χαρακτι-

ριστικόν του μεγίστου των εις την Άθηνών ναών της αρχαιότητας. Μέγα τό έργον όσον και άπλούν. Όγκος όσον και άρμονία. Αί γραμμαι ίθύνονται προς τό Άπειρον, άληθώς εκεί μόνον δύνανται να συναντηθώσιν. Άγάλλματα, άνάγλυφα ποικίλα έπιφανών καλλιτεχνών, ήβθόνουν επί των άετωμάτων, μετωπών, ζωφόρων. Οι θεοί και οι ήρωες των πρότερον και τότε χρόνων, άγώνες γιγάντων άνεστηλούντο εις όμοιώματα επί των πολυπληθών άετωμάτων, εις ά χαρίεσσα ή Τέχνη εισδύουσα έγκαθιδρύετο έντός δέ του ναού, ως κορύφωμα της τέχνης, τό εκ χρυσοϋ απέφθου και έλεφαντινίου όσοϋ κολλοσιαϊον άγαλαμα της Άθηνas, έργον του Φειδίου. Ένοπλος ή θεά της Σοφίας, με την άσπίδα ή παρθένος, ίστατο εκεί, είδωλον σεμνόν της λατρείας του πνεύματος.

Έθνικής ύπαρξεως νέα ζωή σε κυκλώνει, δ ιερών τέμενος! Άπόγονοι πιστοί εις τάς αρχαίας παραδόσεις, όσον και άτυχεϊς έν τη ζάλη της εμιαρμένης, συναγωνίζονται περι τον βωμόν σου και τον λιθωνωτόν προσφέρουσι της εμπνεύσεως εις την αϊδιον κυριαρχίαν σου. Πόθοι εύσεβείς πληροϋσι τό στήθη των νέων ύμνωδών του μεγάλου παρελθόντος και ιερός κατέχει αυτούς ένθουσιασμός ύπερ της πάλης έν τω άγώνι, έν φ συνετελεσθής του άληθούς πολιτισμού, της τελείας εξευγενίσεως. Θάρρει, Παρθένος θεά! Η αρχαιότης έχει σύνδεσμον στερρόν προς τό μέλλον αύτό τουτό τό πνεύμα των ύποφνητόν του παρελθόντος, όπερ έμπνέει νύν τους απογόνους όπλίτας της έξόχου κληρονομίας σου.

Έν τη σιγή του πνεύματος, έν τη νυκτι της τέχνης λάμπει ό γλυκερός αστήρ της Αναστάσεως! Έυαγγελισθώμεν τό έργον της άναγεννήσεως, της όσον ένεστι προσεγγίσεως προς τό μέγα παρελθόν!

Δι.κ.

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΠΕΡΙΨΗΦΟΣ

Η τελευταία συνεδρία της Ακαδημίας των Επιστημών έν Γαλλία ενέγει τι δλως έκτακτον και καταπληκτικόν. Ο κοσμητήρ της ιατρικής σχολής κ. Darboux έπαρουσίασε τοις συναδέλφοις αυτού νέον τινά, εκ Πεδεμοντίου, δεινόν περι τά λογιστικά, και χαίροντα παγκοσμίου φήμης, τον Ιάκωβον Jnaudi.

Ο νέος ούτος, δλως άπαιδευτος, παιδίον έτι ών, έτρεχε τάς όδοϋς κατόπιν του άδελφου του, πιθηκοειδίου, όστις απέστελλε αυτόν να ζητή έλεημοσύνην. Ίνα κινή δέ έτι μάλλον τό ενδιαφέρον των διερχομένων, έμίμητο την φωνήν της όρνυγοϋ και διαφόρων άλλων πτηνών, έκτύπα δια των γρόνθων του των πόγωνά του, είτα δέ εκάθητο χαμαί και έμέτρα επανειλημμένως τά πεντάλεπτα και δεκάλεπτα, άτινα ειχε συλλέξει. Μόλις έμαθε ότι τέσσαρα και τέσσαρα κáμουν όκτώ, ήρξατο μόνος να κάμνη ύπολογισμούς και συλλογισμούς ίδίους, λύων αυτούς κατ' ιδίαν μέθοδον, είτε άπλοϊ ήσαν, είτε πολυσύνθετοι, άνερ της ελαχίστης δυσκολίας, άμφιβολίας ή άπορίας, και πολύ εύκολότερον και ταχύτερον των λογιστικών και άπλοποιημένων εκείνων διατυπώσεων των σχολείων.

Ο πλάνης ούτος παις, έφ' όσω προέβαινεν εις την ηλικίαν, ού μόνον δέν άπώλεσε τό σπάνιον τουτό προτέρημα, άλλ, έγινετο τούναντιον δεινότερος, ως εκ της συνειθείας περι τά λογιστικά. Έν όλίγοις δευτερολέτοις έλυε τό δυσκολώτερον πρόβλημα.

Ο κ. Darboux ήρώτησεν αυτόν ένώπιον των συναδέλφων του Έκαδημαϊκών

— Ποιον τό άθροισμα των εξής αριθμών;

Και έν τ' αύτφ έχάραζεν επί του πίνακος.

4,123 547, 138, 445, 523, 831, και 1,248 126, 136, 234, 129, 910.

Ο Jnaudi έχων τά νώτα έστραμμένα προς τον πίνακα επαναλαμβάνει τους αριθμούς τούτους και τους άθροίζει εκ στήθους μετ' άπιστέτου ύστεροφίας και εύστοχίας.

— Τώρα, εξακολουθεί ο κ. Darboux, δύνασαι να μοι ειπης τό γενόμενον του 452 επί 538;

Αύθαρει ό κ. Jnaudi τφ άπαντφ:

— 243,176.

Οι παριστώτες ύπολογισαντες τό γενόμενον δια της γραφίδος, απήντησαν:

— Άκριβώς.

— Κύριοι, τοίς λέγει τότε ό θαυμάσιος νεανίας, δύναι να λύω προβλήματα δυσκολότερα έτι και όμιλων έν ταύτφ; δόσατέ μοι δύο τοιαύτα συγχρόνως.

Ο κ. Poinecaré του έζητησε τότε την λύσιν συνθέτου τινος προβλήματος, λιαν συγκεχυμένου.

— Δόσε μοι, τφ λέγει, τό τετράγωνον του 4,800, έλαττούμενον δια του 1, και διηρημένον δια του 6.

Ο κ. Bertrand, τον έρωτφ συγχρόνως:

Δύνασαι να μου ειπης, ποια ήμέρα της εβδομάδος ήτο ή 11 Μαρτίου του 1822;

Ο Jnaudi απήντησεν άμέσως: ε' Η 11 Μαρτίου 1822 ήτο Δευτέρα. Καθ' όσον άφορφ τό εξαγόμενον του προβλήματος του κ. Poinecaré, είναι 1960.

Ο κ. Darboux κεχηνώς τότε τφ λέγει:

— Δύνασαι να μου εύρης τον αριθμόν, ούτινος 6 εις τον κύβον συν τφ τετραγώνω αποτελεον 3,600;

Ο Jnaudi μετά της μεγαλειτέρας άταραξίας άπαντφ:

— Μάλιστα, είναι ό αριθμός 15.

Η όμηγυρις έμεινεν έκπληκτος και ύπερευχαριστημένη εκ των διδομένων της ζωής ταύτης λογιστικής μηχανής, ήν ούδεμία μαθηματική πλοκή ήδυνήθη να καταβάλη, και άπεφάσις όμοφώνως να διωρίση έπιτροπήν, ήτις να λάβη την έντολήν να εξετάση την διανοητικήν αύτου κατάστασιν και ύπό έποψιν φρενολογικήν και ύπό έποψιν των έξαιρετικών αύτου προτερημάτων.

Επιφυλασσόμεθα να μεταδώσωμεν έν καιρφ, άν, ως πιστεύωμεν, πληροφορηθώμεν τοίς ήμετέροις αναγνώσταις, τό πορίσμα των εξετάσεων της άνωτέρω έπιτροπής επί του έν λόγω περιεργότατου φαινομένου.

Έν τούτοις δέν είναι ή πρώτη φορά καθ' ήν άνεφάνη έν τη σφαίρα μας τοιαύτη μαθηματική διάνοια.

Έν τη γαλλική ακαδημία έγινετο ώσαύτως λόγος και περι τινος φακελλοποιού ονόματι Mondeux και καταγομένου εκ τινος μικρού χωρίου της Touraine, ούτινος ή μητηρ ήτο έμισηθος έργάτις έν τινι άγροκηπιω. Ούτος έν ηλικία τριών έτών έπαθε έξ εγκεφαλικής παθήσεως, και έν ηλικία έξ έτών, ύπό πορφυρού πυρετού, όστις εξετράπη εις γενικήν οίδησιν των όργάνων. Ένεθυμείτο ότι, τάς πρώτας λογιστικάς του ασκήσεις ειχε ποιήσει εις τους άγρούς δια των χαλικών οϋς συνέλεγεν. Οι χάλικες όμως δέν τφ έχρησίμευον βραδύτερον, διότι υπελόγιζε πλέον δια της μνήμης, και διεσκέδαζε να άριθμη εις ώρας και εις λεπτά την ηλικίαν των ανθρώπων, οϋς συνήντα.

Παιδαγωγός τις εκ Tours, ό κ. Jacoby, έκπλαγείς εκ του θαυμασιού τουτού φυσικού δώρου, παρουσίασεν αυτόν εις τους κορυφαίους των γραμμάτων και των επιστημών. Συνέβη δέ ακριβώς όπως και κατά την τελευταίαν περίπτωση του Jnaudi. Η Ακαδημία των Επιστημών έπεφόρτισεν ένα των μελών της, τον κ. Cauchy να κάμη την έδουσαν έκθεσιν, ήτις και έγινετο, και ύπαρχει έτι έν τοίς αρχείοις της Ακαδημίας ταύτης. Η πρωτοφανής και περιέργος αύτη έκθεσις έχει ως ακολούθως:

«Παιδίον προώρισμένον μόνον δια την φύλαξιν ποιητιον, να δύναιται, άνεν της βοηθείας ούδενοϋ, παρα δια μόνης της φυσικής αυτού διανοητικής δυνάμεως, να λύη εκ στήθους εικόλως μέγα αριθμόν μαθηματικών ασκήσεων, είναι γε-

γορός, όπερ άμφιβάλλουσι μόνον οι μη ιδόντες, και ούτινος τό θαυμάσιον υπέρθυμίζει ήμιν τό υπό της ιστορίας άναφερόμενα δια τον νεόν Παοκάλ, όστις έν ηλικία δωδεκα έτών και τη βοηθεία διαγραφομένων μελανών σχημάτων καταώρον να φθάη μέχρι του τριακοστοϋ δευτέρου προβλήματος της γεωμετρίας του Εύκλειδου.

Ο Έρρίκος κατόρθωσε μόνος να εύρη την γωσσην μέθοδον, ήτις δίδωσι ήμιν τό γενόμενον της αριθμητικής προόδου. Διάφοροι κατό, εις έγαντάσθη προς ίδιαν διαφόρων προβλημάτων, είναι αυτοί έκείνοι ούτινες άγαρούνται από τιτων άλγεβρικών διατυπώσεων, έξ ών δυνάμεθα, ως έρ παραδείγματι, r' αναφέρωμεν, τοδε κανόνας οδε μετεχειρίσθη δια τον ύπολογισμόν του γινόμενου των κύβων, των τετάρτων και μάλιστα των πέμπτων δυνάμεων των φυσικών αριθμών.

Είτα ή έκθεσις του κ. Cauchy αναφέρει περι του τρόπου του σκέπτεσθαι του Mondeux ως εξής:

«Αφ' έτέρου, είναι πλέον η ροιζή τις δει τό μνημονικόν του Έρρίκου, τό όποιον τοσοϋτον εύχερώς επιτυγχάνει εις τοδε αριθμόν, δύναιται να χρησιμοποιηθη και εις άλλους κλάδους, άφοδ μετά κόπου αποστηθήξαι όνόματα πόλεων και προσώπων, ως και αυτά τό σχήματα της γεωμετρίας, ό δε σχηματισμός των τετραγώνων και των κύβων πάλι όλιγώτερον τον ένδιαφερόναι ή ή άναζήτησις των ιδιοτήτων των αριθμών, δι' ών παριστάρται.»

Η Ακαδημία, τη συστάσει του εισηγητού της άνωτέρω έκθέσεως, εξέδωκε εύχήν, ίνα ή Κυβέρνησις παράσχη τά μέσα τφ κ. Mondeux της άναπτύξεως βαθμηδόν των σπανίων αυτού διανοητικών δυνάμεων, αιτίνας, ως έλπίζεται, θα άπεθανόν ύπελιμώταται τφ νεανία, και άναντιορθήσας θα διακρίνεται μιαν ήμέραν έν τω σταδίω των έπιστημών.

Έν τούτοις ή εύχή αύτη δέν επραγματοποιήθη τότε, ήδη δέ ό νεώτερος εκείνου και διάδοχος Ιάκωβος Jnaudi φαίνεται εύτυχέστερος, διότι είναι πλέον ή βέβαιον ότι τό έν Παρισίοις Μουσείον των Άστρονόμων Γεωγράφων και Μαθηματικών θα προσλάβη παρ' ήμιν εκπαιδευτήριω, του κ. Σιμπούλου, άν ένθυμούμεθα καλώς.

Πριν ή εγκαταλείψωμεν την γραφίδα μας δια την έν ταίς στήλαις της «Φύσεως» μεταφοράν των άνωτέρω λογιστικών θαυμάτων, δέν θα παραλείψωμεν ν' αναφέρωμεν, ότι και έν Ελλάδα άνεφάνη ποτέ, πρό δωδεκαετίας, άν δέν άπατώμεθα, τοιούτος ιδιοφυής νέος, όν ή Κυβέρνησις ανέλαθε να κορρώσθη έν τινι ιδιωτικφ παρ' ήμιν εκπαιδευτήριω, του κ. Σιμπούλου, άν ένθυμούμεθα καλώς.

Επειδή δέ στερούμεθα λεπτομειών περι της περι την λογιστικήν δεινότητος του ήμετέρου συμπολίτου, ως και περι της ύπαρξεως και έτέρου έσωϋ, αριθμητικού «λογαριθμού» παρακαλούμε τον δυνάμενον να δώση ήμιν σχετικας πληροφορίας, να ευαρεστηθη ν' αποστείλη ήμιν τιοάσας και θελωμεν δημοσιεύσει αυτάς εις προσεχές τι φύλλον της «Φύσεως», διότι τό ζήτημα ενέχει έκτακτον ιστορικόν, κοινωνικόν και έπιστημονικόν ενδιαφέρον. Πρόκειται, να εξακριβωθη άν ή όρμήφυτος αύτη λογιστική δεινότης, ήτις παρουσιάζεται σπανιώτατα παρα τίσι νεοίς, είναι πρόσκαιρος ή διαρκής, και άν καλλιεργείται αύτη πρακτικώς ή θεωρητικώς ή είναι απλώς άποτελεσμα πρακτικής τριβής.

Φ. Π.

ΦΑΣΙΑΝΟΣ Ο ΚΟΧΛΙΑΚΟΣ

Ανήκει εις την τάξιν των Φασιανών.

Οι φασιανοί έχουσι τά βλέφαρα και τάς παρειάς γυμνάς, ή δέ μακρά και εις όξυ άπολήγουσα ούρά φέρει δέκα και όκτώ πτερά, ών τά μεσαία επικαλύπτουσι τά λοιπά έν είδει στεγάσματος.

Ο Φασιανός, δν παριστā ή παρατιθεμένη εικών, τυγχάνει εκ των ώραιότερων πτηνών. Ο άρρην φέρει ώραιότατον κίτρινον λοφίσκον, έχει δέ στήθος πορφυροϋν και τράχηλον χρυσοϋν. Τό πτηνόν τουτό κατάγεται έξ Ίνδιων, έν τη Ελλάδα δ' εύρηται εις τά Θεσσαλικά δάση.

Φρίκ.

Η ΧΗΜΕΙΑ

(Συνέχεια ἰδε προηγούμενον φύλλον).

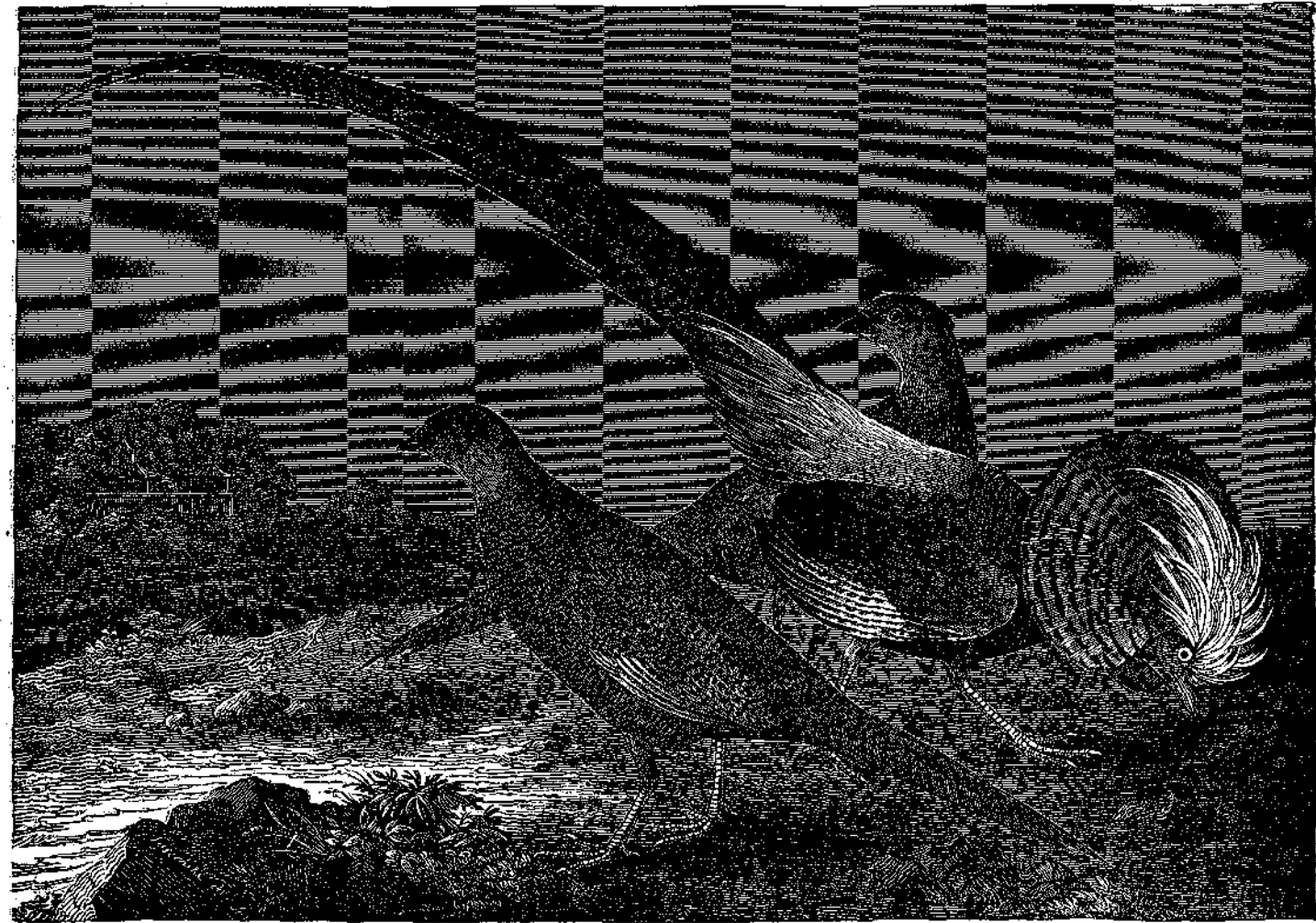
ΧΟΥΜΦΡΥ ΔΑΒΥ

Τὸ ὄνομα τοῦ Χούμφρου Δάβου, ὅπως καὶ τοῦ Πρίστλεϋ, Λαβουαζιέρου, Σχέελ, Γουίτων δὲ Μορβώ καὶ Βερβολέτου, εἶναι συνδεδεμένον μὲ πλείστας ἀνακαλύψεις τῆς χημείας, ἀς αἱ ἐργασίαι αὐτοῦ παρεσκευάσαν.

Ὁ σοφὸς οὗτος ἤρξατο τοῦ σταδίου τοῦ ἀπὸ τῆς ποιήσεως, συνθέσας διάφορα ἔργα ἐκδηλοῦντα καρδίαν ἀκαμίαν καὶ φαντασίαν ζωηράν. Ἡ μήτηρ του, σύζυγος ἀπλοῦ γεωργοῦ, χηρέυσασα νέα μετὰ πέντε τέκνων, ἠναγκάσθη νὰ τοποθετήσῃ τὸν πρεσβύτερον τούτων παρά τινα φαρμακοποῦ τῆς μικρᾶς πόλεως Πενζάνς, ἐν Κορνουάλ, ἐνθα ὁ Χούμφρου Δάβου εἶχε γεννηθῆ ἐν ἔτει 1778, ἵνα παρ' αὐτῷ ὑπηρετῇ καὶ συνάμα ἀκολουθῇ τὰ μαθήματά του, πλὴν δὲν ὑπόκειμηνεν ἐν τῷ

τῶν τοῦ υἱοῦ τῆς, τὸν ἐπέπληξε τόσο, ὥστε εἶτε συνεπίεξε τῶν μητρικῶν νοουθειῶν, εἶτε διότι ἡ ἡλικία του προέβαινε, καὶ τῷ ἐπιβάλλετο, μετεβλήθη ἐντελῶς, ἐγκαταλείψας καὶ διασκεδάσας καὶ ἐκδρομάς καὶ ἀλείαν. Ὁ πρὸς τὴν ἐργασίαν δὲ καὶ τὴν ἐπιστήμην ἔρωσ τοσοῦτον αἰφνιδίως τὸν ἐκურίωσεν, ὥστε νυχθημερὸν κατεγίνετο μελετῶν πρὸς τελειοποιεῖν τῶν σπουδῶν του, καὶ ἐν διαστήματι διατίνας, συμβουλεύουσης καὶ τῆς γονίμου αὐτοῦ ἰδιοφυίας, ἀπέκτισε γνώσεις πολλὰς καὶ εὐρείας καὶ εἰς τὴν ἱατρικὴν, καὶ εἰς τὰ μαθηματικὰ καὶ εἰς τὴν φυσικὴν.

Ὀλίγην πρὸς τὴν ἱατρικὴν τρέφων κλίσει ὁ Δάβου, δὲν εἶχεν ἐτι ἀποφασίσει εἰς ποίαν ἐπιστήμην ὄφειλε νὰ ἐπιδοθῇ, ὅτε πραγματεῖ τις τοῦ Λαβουαζιέρου, μεταπεφρασμένη εἰς τὴν ἀγγλικὴν, περιῆλθε τυχαίως εἰς χεῖράς του καὶ εἰλκυσε τὴν προσοχὴν του. Ἐκταυτὴ ἀπεφάσισε καὶ ἀφιέρωσεν ἑαυτὸν ἐντελῶς εἰς τὴν χημείαν. Πάραυτα δὲ ἐζήτησεν ἐργαλεῖα, συσκευὰς, δοχεῖα, κατεσκευάσει μόνος λίαν εὐφυῶς, ὅ, τι δὲν

ΦΑΣΙΑΝΟΣ Ο ΚΟΧΛΙΚΟΣ

σταδίῳ τούτῳ. Ὁσάκις ὁ κ. Βορλάζ ἐνετείλλετο αὐτῷ νὰ φέρῃ φάρμακόν τι εἰς τὰ περίχωρα τῆς Πενζάνς, ὁ ἡμέτερος ἤρως περιεφέρετο εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ περιεπλανᾶτο τῆδε κακίσει, ἐπίστρεφε βραδέως εἰς τὸ φαρμακεῖον, καὶ εἰς ἐπίμετρον τῆς κατ' αὐτοῦ δυσαρρεσκείας τοῦ ἀνωτέρου του, τῷ προσέφερον ἐνίοτε συλλογὴν μικρῶν ἰχθύων περιετιλιγμένων ἐντός φύλλου χάρτου, ἐφ' οὗ ἰσημίωσαν τὰς ποιητικὰς αὐτοῦ ἐμπνεύσεις, ἀς συνελάμβανεν ἐν καιρῷ τῆς ἀλείας, εἰς ἣν ἐπεδίδοτο μετὰ ζέσεως καὶ στοργῆς, καὶ περὶ ἧς ἀφῆκεν ἡμῖν δείγμα τοῦ ἀθώου πάθους του ἐν τινι διδακτικῶτάτῳ καὶ τερπνοτάτῳ πονηματί του, ἐπιγραφομένῳ Salmonia, καὶ περιέχοντι ὀλόκληρον τὴν θεωρίαν τῆς ἀλείας. Ἐν τούτοις ὁ ἰδιότροπος οὗτος καὶ πλάνης μαθητῆς εὗρισκε πάντοτε τὸν τρόπον νὰ κατευάξῃ τὸν θυμὸν τοῦ κυρίου του, διηγούμενος αὐτῷ μετ' ἀφελείας καὶ χάριτος τὰς περιπετεῖας τῆς ἀλείας καὶ τῶν ἐκδρομῶν του, ὅτε οὗτος τὸν προσεκύλει συνήθως νὰ συμπάγῃσιν.

Ἡ μήτηρ του πληροφορηθεῖσα τέλος τὴν διαγωγὴν ταύ-

ἠδυνήθη νὰ εὐρῃ, καὶ μόλις κατήρτισε τὸ ἔργαστήριόν του, ἤρξατο ν' ἀναλύῃ τὰ συστατικὰ τοῦ ἀερίου, ἅτινα ἐνυπάρχουσιν εἰς τὰς κύστες τῶν φύκων.

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ὁ υἱὸς τοῦ διασήμου Wall ἤλθε καὶ κατώκησεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Πενζάνς, ὅπερ διατρεῖ ἡ Κυρία Δάβου, καὶ ἐγνώρισε τὸν υἱὸν αὐτῆς Χούμφρου, πλὴν οὔτε ἐνεθάρρυνεν αὐτόν, οὔτε ἔκαμε διάκρισιν τοῦ νέου χημικοῦ, ὅπως ἤξισεν. Ἐν τούτοις, ὅ, τι δὲν ἔκαμεν ὁ Wall, ἐπεφυλλάσσετο διὰ τὸν Δάβου Γιλβέρτον.

Οὗτος ἐκπλαγείς ἐκ τῆς πρώτου εὐφυΐας τοῦ Δάβου, ἐκ τῶν λαμπρῶν αὐτοῦ ἀρχῶν, καὶ τῶν σοφῶν αὐτοῦ σκέψεων καὶ δικαιοματίων, ἀπεφάσισε νὰ τὸν συνδράμῃ καὶ ἀνοίξῃ τὴν ὁδὸν τοῦ σταδίου του. Ἀκριβῶς τότε, εἰς φίλος του, ὁ δόκτωρ Βεδδός ἐχρειάζετο χημικόν τινα, ἵνα διευθύνῃ τὸ ἐν Κλίφτον, κωμοπόλει πλησίον τοῦ Βριστόλ, κείμενον Διδασκαλεῖον τῆς χημείας, καὶ ὁ Γιλβέρτος συνέστησεν αὐτῷ τὸν Δάβου, ὅστις ἤγε τότε ἡλικίαν ἐκκοσμητῆ.

Σ' ΤΟ ΧΟΡΟ!

Sonetto.

Ἐκτύπησα προχθὲς τὸ μάγουλό σου
Ποῦ σ' εἶχ' ἀγκαλιασμένη σ' τὸ χορδὸ,
Καί, τώρα, νὰ σ' τὸ κρύψω δὲν ἔμπορῶ,
Πῶς μοῦ ἔρεσε πολὺ τὸ πρόσωπό σου.

Τὸ χροῶμα τῆς ντροπῆς τὸ ὀδινὸ σου,
Ἐπρόβαλε μὲ χάρι, κί' ἀπορῶ.
Πῶς ἔμπορῆσα σ' τὰ μάτια νὰ θωρῶ....
Σ' τὰ μάτια τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ ἐρωτὸς σου.

Σ' ἐκτύπησα, τὸ ξέρω! κί' ἴσως πόνου
Σοῦ ἔφερα, πλὴν πέρασε ταχεῖά,
Τὸ χέρι μου ποτὲ πεῖδι δὲν ἀπλώνω.

Σ' ἐκτύπησα προχθὲς μόνο κυρά μου!
Ἐνῶ σὺ μέσ' σ' τὴ μαύρη δυστυχία,
Καθημερῶς βυθίζεις τὴν καρδιά μου...
Σόρος, 14 Δεκεμβρίου 1892.

Γ. Α. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΕΛΠΙΣ

Σὲ ἀνακαλιζομαι μετὰ περιπαθείας ἔλπις γλυκεῖα, θεὰ προσφιλεῖς τῶν πόθων καὶ τῶν ὀνείρων, ἰδεῶδες κάτοπτρον τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας καὶ ματαιότητος: Κλίνας ἐν κατανύξει πρὸ σοῦ τὸ γόνυ, ὡ αἰθερία τῶν μυστηριωδῶν ἡμῶν ῥεμβασμῶν ἱεροφάντης, σὲ καθικετεῖω ν' ἀποδεχθῆς μετ' εὐμενείας τὸν λιθανωτὸν εὐλαβοῦς προσκνητοῦ, ὃν μόνον εἰλικρινῆς πρὸς σὲ λατρεία ὠδήγησε μέχρι τοῦ ἀσπίλου βωμοῦ σου.

A'

Πρὶν ἢ εἶ το Σὺμπαν ἐξέλιθ τῶν χειρῶν τοῦ Παντοδυναμοῦ, πρὶν ἢ λάμψῃ εἰσέτι εἰς τὰ ὄμματα ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως ἑναστρὺς οὐράνιος θόλος, τὸ Πᾶν ἐπλήρου τὸ σκότος καὶ τὸ χάος. Νύμφη, ἀκτινοβολοῦσα ἐκ κάλλους, ἀρματος αἰθερίου ἐπιβάνουσα, ἰδόνει τὴν ἠχὴ τοῦ κενοῦ περὶ τῆς ἀποτιλιθούσης ἐκ μυριῶν χαρτίων θελκτικῆς αὐτῆς κεφαλῆς διεχέετο οὐρανία τις αἴγλη, ἡ αἴγλη τῆς Ἀθανασίας: ἀμβροσία θεῖα περιέβαλλε τὴν ἀπαστράχτουσαν ἐκείνην ὑπόστασιν, ἐνῶ ὑπερτέρα τις Δύναμις προσεῖδιε μυστηριωδῶς πῶς αὐτῇ τί τὸ καταπλήσσον, τί τὸ ἐπιβάλλον....

Ἡ Νύμφη αὐτὴ ἦτο ἡ Ἐλπίς.

Ὁ Αἰώνιος ἔσχεν ἐρωμένην τινὰ πρὸ τῆς Δημιουργίας: ἠὲ φράνετο ὄραν αὐτὴν χωροῦσαν ἀκαθέκτως πρὸς τὸ Ἄπειρον καὶ πάλιν ἐπιστρέφουσαν εἰς ἐν Του νεῦμα' μόνον παρ' αὐτῇ ἠσθάνετο ἑαυτὸν Θεόν.... εἰς ἐν τῆς μεσιδίαμα ἐδημιούργει ἕνα κόσμον, εἰς ἕνα τῆς στεναγμῶν κατέστρεφεν ἕνα ἄλλον....

Ἡ ἐρωμένη ἐκείνη ἦτο ἡ Ἐλπίς: τὸ Σὺμπαν εἶναι δείγμα τῆς πρὸς ἐκείνην ἀγάπης Του....

Ὅποιος ἔρωσ!... Ὅποιον δῶρον!....

Ἐνθὺμιον ἀντάξιον Θεοῦ ποτε ἀγαπήσαντος... Ἀνάμνησις ἱερὰ ἐρωμένης ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ποτὲ λατρευθείσης....

Ὡ! πῶς νὰ μὴ σὲ θλίψω, ὡ εὐχρωμον τῆς νεότητος ῥόδου, ἐν τῇ παλλούσῃ καρδίᾳ μου; Ὡ! πῶς νὰ μὴ σὲ ἐπικαλεσθῇ ἡ ἀλγοῦσα ψυχὴ μου καὶ παρ' αὐτὸ εἶ το χεῖλος τοῦ τάφου;.... Ποῦ δύναται νὰ σὲ ἀναζητήσῃ ἡ φαντασία μου καὶ νὰ μὴ σὲ εὐρῃ; ποῦ τῆς ἡρέμου πνοῆς σου ἠσθάνθη τις τὴν μυρμηκίαν καὶ δὲν ἀνεκουφίσθη; Σύ, τοῦ πάθους δαμάστρια καὶ τῆς συμφορᾶς: σὺ, τῆς ἐμπνεύσεως καὶ τῶν ἐκστάσεων διεγερτήριον: ἔχρα τὸ παρελθόντος ἀπανδᾶς σὺ,

Φ. Π.

ἐπιδιώξας πανταχοῦ καὶ πάντοτε τὴν πραγμάτων τῶν πό-
θων σου ἀκαταγώνιστος· ἐξεζήτησας αἰετοῦ εὐθαρσῶς τοῦ
Ἀγνώστου τὴν ἀκανθώδη ὁδόν.

Καὶ δεῦτε τὰ πάντα ἥσαν ἐν τῷ γίγνεσθαι, ὅτε ἡ Δημιουργία
προσελάμβανε τὸν προσήκοντα αὐτῆ τύπον εἰς εἶδος καὶ
κάλλος, ὅτε ἡ Πλάσις, ὁ πλανήτης οὗτος, ἐφ' οὗ νῦν ἴσμεν
καὶ κινούμεθα, οὐδὲν σημεῖον ζωῆς ἔτι ἐπ' αὐτοῦ προέειδε,
μόνη οὐ, ὡς Ἐλπίς, ἀπολυταρχούσα ἐπὶ πάσης τῆς φύσεως,
ἐρρήθμιζες τὴν πορείαν τοῦ Κόσμου καὶ τῆς Ὑπάρξεως, μό-
νης σου ἡ φρασματώδης σκιά ὑπεδαύλιζε τῆς ἀδρανούς ὕλης
τὴν ὑποβόσκουσαν Δύναμιν.

Καὶ ἂν ἀνάλω ἀστραπιαίως διὰ τῆς ἐμῆς φαντασίας ἀπα-
σαν τὴν ἀτέρμονα ἐκείνην χρονολογικὴν κλίμακα, ἥτις διή-
κει ἀπὸ καταβολῆς μέχρι σήμερον, καὶ ἂν διέλθω δι' ὅλων
τῶν ιστορικῶν περιόδων, δι' ὅλων τῶν κοινωνικῶν ἐπαναστά-
σεων, δι' ὅλων τῶν θρησκευτικῶν μεταρρυθμίσεων, πανταχοῦ
θέλω σὲ ἰδεῖ ζῶσαν, δρῶσαν, ἀμείψουσαν, ὦ! καὶ! παν-
ταχοῦ θὰ ἴδω παρὼν τῆς θεσπεσίας μορφῆς σου τὸ αἰγλήεν
καὶ μεγαλοπρεπὲς ἰνδαλμα.

Ἡρεῦνησα καὶ σὲ εὐρον εἰς τοὺς ζοφεροὺς κευθμῶνας ἀνε-
ξιχνιάστου μυθοπλαστικῆς ἐποχῆς, ἐν ταῖς ἀπωτάταις ἐκεί-
ναις ἐστιαῖς τῆς Κοσμογονίας, ἐνθα ἡ Ζωὴ ἐπάλαυνε ἐπὶ μα-
κρὸν ἀνένδοτος τὸν μέγαν κατὰ τῶν ἐπαναστατησάντων
στοιχείων ἀγῶνα.

Ἡρεῦνησα καὶ σὲ εὐρον ὑπὸ τὴν μαινομένην καταγίγδα
τοῦ πρώτου κατακλυσμοῦ, ὡς ὑπὸ τὸ σύνοφρον μέταπον τοῦ
Ἰεχοῦθᾶ, ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ Ὑψιβρεμέτου, ὡς ὑπὸ τὴν
τρίαιναν τοῦ Ἐνοσίχθονος, ὑπὸ τὰ δάκρυα τοῦ Κρίτωνος, ὡς
ὑπὸ τὸν Ἥλιον τοῦ Γολγοθᾶ.

Ἡρεῦνησα καὶ σὲ εὐρον ἐν τῇ παιδιᾷ τῆς Χαιρωνείας,
ὡς ὑπὸ τὰ τεῖχη τῆς Κορίνθου, ὑπὸ τὰ ἱερεῖα τῆς Καρχη-
δόνας, ὡς ὑπὸ τὸ ἄροτρον τοῦ Τίτου, ὑπὸ τὴν ἡμιελεῖνον
Μωάμεθ τοῦ Β', ὡς ὑπὸ τὴν νεφέλην τοῦ Βατερλώ.

ὦ ἄνθρωπε! Εἴμαρτο λοιπὸν αἰετοῦ ἐν τῷ βίῳ σου νὰ
ὀδηγήσῃς ὑπὸ τῆς γοήσεως ταύτης Θεᾶς; ἐπέμρωτο λοιπὸν
νὰ τρέφῃσαι ἀενάως ὑπὸ τοῦ καρποῦ τούτου τῆς ὀδύνης;
μοιραῖον λοιπὸν ἦτο τῶν πόνων καὶ τῶν συμφορῶν σου τὴν
ἐλπίδα μόνην νὰ ἔχῃς ὡς μόνον ἀντιστάθμισμα; — Ἄλλὰ τί;
μὴ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἦναι ἀτυχὲς τῆς ἐλπίδος δημιουργήμα;
μὴ δὲν ἦναι προσφιλὲς τέκνον ἐκείνης; Πόθεν ὁ μύχιος ἐκεί-
νος πόθος πρὸς τὸ Τελεῖον; Πόθεν ἡ αἰώνιος, πλὴν ἀκατα-
νόητος, ἐκείνη ῥοπή πρὸς τὸ εἶδέναι;

Ἰδιότροπος, ἐκκεντρικὴ ἐν τῇ δράσει σου ἰθύνεις κατὰ τὸ
δοκοῦν τὰς τύχας τοῦ κόσμου· βαυκαλιζούσα καὶ τὰς παρα-
βολωτέρας αὐτοῦ ὀρεῖεις ὡς αὐτὸν πρὸς τὸ ἀπροχώρητον
ὑπερκαίουσα τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, διαπλάτνεις ἐκ τοῦ
μηδενὸς αἰσθήματα τῶς ἀγνωστα, ἀνακαλεῖς ἐκ τῆς λήθης
τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν, εἰσχωροῦσα δὲ μέχρι τῶν ἐγ-
κάτων τοῦ ἡμετέρου πνεύματος φημιουργεῖς τὰς γενναϊότερας
ιδέας, τὰς ὠραιότερας σκέψεις. Ἡ λάμψις σου ἐξικνεῖται μέ-
χρι τῶν ἀθλιότητων ἡμῶν, καὶ ἐνφ' εἰς ἐν σου μειδιάμα δύ-
νασαι νὰ μᾶς ὑψώσῃς μέχρι τῆς Οὐρανοῦ, εἰς ἐν σου νεῦμα δύ-
νασαι νὰ μᾶς σφενδονίσῃς μέχρι τοῦ Ἄδου.

Ἐλπίζε... ἐλπίζε... μοὶ κράζει πάντοτε ἰσωτερικὴ τις
φωνή, καὶ τὴν ὑπακούω καὶ ἐλπίζω καὶ προσδοκῶ καὶ οὐ-
δέποτε θὰ παύσω νὰ ἐλπίζω. Ἐὰν μισῶ ποτε τὸ ζῆν, τότε
μόνον θ' ἀποβάλλω τὸ ἐλπίζειν.

Β'

Ἡμῖν ποτὲ παῖς· ἐν βλέμμα πρὸς τὴν ἐλπίδα, καὶ ἐγενό-
μην ἀνὴρ· ἐν βλέμμα ἔτι, καὶ γενήσομαι αὖριον γέρον. Τὸ
κενὸν αὐτὸ τὸ ἀόριστον, τὸ ἀκατάληπτον, ὅπερ ἐνεστα μετὰ
δύο σημείων τοῦ χρόνου, εἶναι ἐν βῆμα πρὸς τὴν αἰωνιότητα
πρὸ πολλοῦ ἢ ἐλπίς πληροῖ πως τὸ κενὸν τοῦτο.

Ἡ Ζωὴ, διανουμένη ἐν ἐλπίσιν, ρήγγυσε τὸν γνωφώδη ἐκεί-
νον τῆς δυστυχίας μανδύαν, ὃν ἡ κραταῖα Μοῖρα συνύφανεν
ἐκ τοῦ μηδενὸς μετ' ἐκείνης· τήθησαν ἐκποδῶν τὴν ἀπαισίαν
τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ τῆς ἀμφιβολίας Ἐρινύων, εἰδεχθῆς

μορμολούκειον, ῥαχίζον ἐς αἰεὶ τὸν ἄνθρωπον διὰ τῆς μάστι-
γος τῆς ἀνοκαρξίας καὶ τοῦ θανάτου...

Ἀτενίσωμιν πρὸς στιγμὴν ἐπὶ κοιτίδος βρέφους· δὲν νο-
μίζει τις ὅτι ὑπερθεῖν τῆς γλυκειᾶς ἐκείνης καὶ ἡρεμούσης φυ-
σιολογίας, τοῦ πρώτου ἐκείνου βλέμματος, τοῦ χαριέντος
ἐκείνου μειδιάματος κυματίζει μεγαλοπρεπῆς ἡ σημαία τῆς
ἐλπίδος καὶ τῆς προσδοκίας; δὲν διαβλέπει τις διὰ τῆς φαν-
τασίας του τὸ αἰνιγματώδες καὶ προβληματικὸν μέλλον, ἐν-
σωματούμενον αἰφνης, ὀρθούμενον καὶ κύπτων εἴτα μετ' εὐ-
λαθείας πρὸ τοῦ ἀγνοῦ καὶ ἀθῶου ἐκείνου μετώπου;

Ἡ ἐλπίς καὶ τὸ μέλλον αἰετοῦ ἐτειναν χεῖρα φιλίας ἀνω-
θεν τοῦ λίκνου...

Στρέψωμιν ἤδη μετὰ σεβασμοῦ τὸ ὄμμα πρὸς θνήσκοντα·
Ἄνεκάρτητος πάσης φιλοσοφικῆς ἀπόψεως, ἣν προκαλεῖ ἡ
θεὰ ἑτοιμοθανάτου, ὑπολαμβάνει τις τὸ σεπτὸν ἐκεῖνο σκῆ-
νωμα ἀληθῆς ἐλπίδος κενωτάφιον... Ὅποιον δὴλημα! ἄλλὰ
καὶ ὅποια ἀγωνία!... Τὸ τελευταῖον πρὸς ὅσον βλέμ-
μα τοῦ εἶναι ἡ τελευταία τῆς ἐλπίδος ἐκδήλωσις. Πόσον
ἠγάπα τὴν ζωὴν! Δύναμις ἰσχυρὰ ὑφέλκει αὐτὸν ἐκείθεν,
καὶ τὸ βλέμμα ἐκείνο, ἀπειλεῖ πλέον, ἐμφυχοῦται αἰφνης πο-
θοῦν τὴν Ἀθανάσιαν... Ὅποιον δὴλημα! ἄλλὰ καὶ ὅποια
ἀγωνία!...

Στιγμὴν δύο, τοῦ ἀνθρωπίνου βίου κί μυστηριωδέστεραι,
τῆς λεπτοτέρας τῆς ἐλπίδος ἐκφάνσεως...

Καὶ ὁ Ἔρωσ; ἡ ἀρχέγονος αὐτῆ τοῦ Σύμπαντος πηγὴ, ὁ
πρωτόπλαστος οὗτος ἀστὴρ, ὁ πρὸ τῆς Δημιουργίας τοῦ κό-
σμου ἐκλάμψας, ἡ αἰώνιος αὐτῆ ἀφετηρία τῆς Πλάσεως, μὴ
τὴν ἰσχύρ αὐτοῦ καὶ τὸ σθένος δὲν ἔσχε, ἔχει καὶ ἔξει ἐκ τῆς
Ἐλπίδος; μὴ ἐν τῷ κόσμῳ ἐφάνη ἄρ' ἂν ποτε ἀνευ τῆς συμ-
μετοχῆς ταύτης; μὴ ἡ ἀπουσία ταύτης δὲν μετέβαλεν ἐκεῖ-
νον εἰς πομφόλυγα εἰς πρώτην τῆς Τύχης στροφὴν θραυνομέ-
νην; ὦ! καὶ ὁ Ἔρωσ καὶ ἡ Ζωὴ καὶ ὁ Θάνατος, τὰ πάντα
τὴν ἔδραν αὐτῶν ἐν μόνῃ τῇ Ἐλπίδι ἔχουσιν.

Ἐὰν τοῦ χριστιανισμοῦ θεμελίον ἰγένετο ἡ ἀγάπη, πρῶ-
τος λίθος τοῦ θεμελίου τούτου ὑπῆρξεν ἡ ἐλπίς; ἐὰν τοῦ πα-
ρελθόντος πόθητή τις ἀνάμνησις τιθηνεῖ ἐνίοτε τοῦ ἀνθρωπί-
νου πνεύματος τὴν πλάνην καὶ τὴν ἀτέλειαν, τῆς γλυκειᾶς
ταύτης ἀνάμνησεως πρῶτον ἔρισμα ὑπῆρξεν ἡ ἐλπίς; ἐὰν
περὶ τοῦ μέλλοντος ἡμῶν θεληθῆμα ὄνειρα ὑποθάλπουσι τὴν
πρὸς τὰ πρόσω γοργότητα τῆς ψυχῆς μας, τοῦ μέλλοντος
τούτου βάσις πρώτη ὑπάρχει ἡ ἐλπίς...

ὦ! ἡ ἐλπίς πανταχοῦ καὶ πάντοτε, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται
Κόσμος, θελεῖ ὑπάρξει· οὐδὲν ἀνευ αὐτῆς, ἀπολύτως οὐδὲν·
καὶ πῶς; ἐν τῇ πάλῃ τῆς ζωῆς, ἣν ὀσημέραι ἐπιμόχθως διε-
ξάγομεν, μὴ δὲν ἦναι ὁ φωτοβόλος λαπτῆρ ὁ σκεδάων τῆς
καρδίας ἡμῶν τὰ σκότη; μὴ τοῦ καθήκοντος, ὅπερ εἶναι ὁ
πρωτίστος τοῦ βίου ἡμῶν ὄρος, μὴ δὲν ἦναι τὸ εὐχυμώτερον
ἀπόμαγμα;....

Γ'

Ριγηλὴ, τρομερὰ καὶ ζοφώδης ὑπεισέρχεται ἔστιν ὅτε
ἄχρι τῶν ἀπωτάτων ἰσχυριῶν τοῦ πνεύματός μου ἡ ἰδέα
τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ τῆς ἀπελπίσεως... ἄπασαν τὴν ἐμὴν
ὑπόστασιν καθορῶ τότε συντριβομένην ὑπὸ τὸ ἄγθος τῆς ἀπο-
γνώσεως, ἐνφ' καταρρέων διαβλέπω περὶ ἐμὲ ὀλόκληρον τὸ
αἰσθητικὸν οἰκοδόμημα... πᾶσα δημιουργικὴ νοητικὴ δύνα-
μις ἀναστέλλεται αἰφνης, παύει, ἀφίπταται... ἀδράνεια κα-
θολικὴ με καταλαμβάνει, ἀδράνεια καταπληκτικὴ ὑπεισδύ-
ουσα μέχρι τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων... μέγα, ὑπερβολικόν,
ἀφόρητον ἐπίκειται τῆς ψυχῆς μου τὸ βῆρος τοῦ διαταγμοῦ
καὶ τῆς ἀμφιβολίας... Ἀπεκδυόμενος πάσης προσδοκίας,
παντὸς πόθου, αἰσθάνομαι ὑπὲρ ποτε ἐναργεστέρων τὴν ἐπί-
γνωσιν τῶν δεινῶν τῆς ὑπάρξεως... Τὸ πᾶν σθένυσται,
ἐκμηδενίζεται, ἀφανίζεται ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, οὐρανός
καὶ γῆ, τὰ πάντα.

Ἄλλ' ὄχι! τοῦτο εἶναι ἀπλοῦν ὄνειρον, ἐπιλάτης, ὄπτα-
σία, αὐταπάτη, μηδέν. Τὸ ἐπιστέγασμα ἔχει ἤδη τεθῆ με-
γαλοπρεπῆς καὶ ἐπιβάλλον, φέρων ἐπὶ τῆς προμετωπίδος ἀπαυ-

γάζοντα τὸν ἀστέρα τῆς Ἐλπίδος καὶ Ἀληθείας. Ὁχι! τοῦ
στεγνοῦ ἀπελπισμοῦ τῆ ρικνὴ καὶ σκελετώδει μορφῇ οὐδέποτε
θέλω προσαινεῖν. Ἐν τῇ παγερᾷ τῆς ζωῆς ἀτμοσφαίρᾳ,
ἣν παγερωτέρων καθίστησι τῆς Ἄτης ἡ καταφορά, ἐν τῷ
περὶ τῶν ὄλων ἀγῶνι, ἐν ᾧ τις οἶδε πῶς καὶ πρὸς τί ἐρρήθη-
μεν ἐπιτελοῦντες, τὸν ὑπέρατον τοῦ βίου προορισμόν, τοῦ
κατὰ καθήκον ζῆν, οὐδέποτε τῆς ἐλπίδος θέλω ἀπόσχῃ, ὦ!
οὐδέποτε... οὐδέποτε...

Ἀθήνησι τῇ 2 Φεβρουαρίου 1892

Δ. Ἀναστ.

Εἰς ὀφθαλμὸς

Ὁ φίλος μου Ἄ', ὃν ἐσπεράν τινα καθ' ὁδὸν μοὶ συνέστη-
σεν, εἶνε ἀπὸ τινος δημοσιογράφου. Τὸν βλέπω τακτικὰ ὁσά-
κις διέρχομαι τοῦ γραφείου τῆς ἐφημερίδος νὰ κύπτῃ, καίτοι
διοπτροφῶν, μετ' ὑπερβολῆς ἐπὶ τῆς μεγάλης καὶ ἐξ ἐρέας
ἐπεστρωμένης τραπέζης, αἰωνίως γράφων ἢ διορθῶν ἢ ἀνα-
γινώσκων.

Ἄ, εἶνε πολὺ φιλεργος· ἀναπαύσεως στιγμὰς μόνον ἔχει,
ὡς ἄνθρωπος βαθύως γνωρίζων καὶ ἐκτιμῶν τὴν σημασίαν
τοῦ χρόνου, τοῦ μηδέποτε ἀναπαυομένου.

Πρὸ δύο ἡμερῶν εἰσέδουσα καὶ ἐγὼ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς
ἐφημερίδος, ἥς διατελεῖ συντάκτης. Εἶνε γνωστὸν πόσον τὰ
δημοσιογραφικὰ γραφεῖα εὐνοοῦνται ὑπὸ ἐπισκεπτῶν ἐνίοτε
λίαν ἀπαιτητικῶν, πάντως δὲ ἐνοχλητικῶν, ὡς εἶνε εὐκολον
νὰ μαντεύσῃ τις, ὅτι ἡ ἐξαιρετικὴ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν
παρουσία μου τὴν ἀρχὴν εἰγενεῖς ἐνοχλητικὴν τινα ἀπαίτησιν.

Διήμεψα μετὰ τοῦ φίλου μου τοὺς πρώτους, τοὺς συνή-
θεῖς, τοὺς ἀπαραιτήτους χαιρετισμούς, μετ' οὓς ἐν ὕψει πάν-
τοτε ἀξιωματικῶ καὶ ἀναλόγῳ τοῦ ἀξιωματός του μοὶ λέγει:
— Δὲν εἶνε δυνατόν, φίλε μου, νὰ δημοσιευθῇ τὸ σταλέν.

Ἀπάδει πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ φύλλου μας, ὅπερ ἀτυχῶς ἀνε-
καθεν ἀλλοίαν ἐξήνεγκε γνώμην.

— Μὰ... ..

— Ὡραία γραμμένον τὸ ἄρθρον σου, ἀρκετὰ λογικόν,
ἀλλὰ βλέπει, φίλε μου, τὸ φύλλον ὀφείλει νὰ φυλάττῃ...

Ἡτο ἀναμφιβόλως οὗτος συλλογισμὸς ἀξίος δημοσιογρά-
φου, ἔλλειψις ἄλλου εὐσχήμου τρόπου ἀπαλλαγῆς!

Ἀπεπειράθην νὰ τὸν προσηλυτίσω εἰς τὰς ιδέας μου, ἀλλ'
ἑστάθη ἀδύνατον! ὦ, ὁ εὐλογημένος — ἐλησημόνησα νὰ σὰς
ἀναφέρω καὶ ἐν προτέρημά του, ὅπερ ἀνεκάλυφα τὴν στιγμὴν
ἐκείνην — εἶνε φοβερὰ ἰσχυρογνώμων, εἶδος γρανίτου, ἡ ἐκ-
δήλωσις δὲ τοῦ ἐλαττώματος τούτου ἐξικνεῖται πολλακίς εἰς
τὸ ζηνὶ τῆς ἀκαμψίας.

Νὰ εἶνε λογικὸν τὸ ἄρθρον μου καὶ νὰ μὴ συμφωνῇ μετὰ τὰς
ἀρχὰς τοῦ φύλλου καὶ τοῦ φύλλον κατὰ συνέπειαν, ἦτο σέ-
ψις ἀνεπίδεκτος ἐπιδοκιμασίας. Καὶ τῷ προσέβαλον ιδέας μου
τινας ἐπιχωρικὰς πρὸς καταχώρισιν τοῦ ἄρθρου μου.

Συζητήσας μετὰ τῶν Ἑλλήνων, μετέχουσα μάλιστα κάπως καὶ
τῆς πολιτικῆς διαπάλης, σημαίνει κατὰ τὰ 99/100 καυγᾶν.
Ἦπαρ ἡμῖν πᾶσα συζήτησις, μηδὲ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐξαι-
ρουμένης, εἶνε ἡ ἀσφαλεστέρη ἐγγύησις τῆς πλήρους διατα-
ράξιας τῆς ἡσυχίας τῶν συζητητῶν. Διὸ καὶ τὰ πλεῖστα ζη-
τήματα συνήθως λύονται διὰ τῶν φονικῶν ὄπλων, ἀναπλη-
ρούντων τὸν ὀρθὸν λόγον, ἂν μὴ — ὅπερ αἰρετώτερον — διὰ
τοῦ γρόνθου...

Ἡμεῖς εὐτυχῶς ἐν τῇ συζητήσει — καίτοι μόνοι ἐν τῷ δω-
ματίῳ — εἰ οὐδέτερον τῶν μνησθέντων τρόπων τῆς παρ' ἡ-
μῖν συζητήσεως προέβημεν. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ὁ
λάρυγξ δὲν εἰργάσθη τελεσφόρως. Τὸ ζωηρὸν πορφυροῦν χρώ-
μα τῶν παρειῶν τοῦ νεαροῦ δημοσιογράφου ὑπεδείκνυεν ἀρι-
δῆλως τὴν ἐκρυμμένην, τὴν ἀντικανονικὴν καὶ ἐπιφοβὸν κατὰ-
στασιν, εἰς ἣν τὸ νευρικὸν τοῦ συστήμα περιεστῆ.

— Τί εἶν' αὐτὸ, βρε ἀδελφε, ποὺ λές! ἀνέραξεν αἰφνης
ὄργισθαι. Στὸ θεῶ σου, εἶνε λόγια αὐτά; Πρέπει, κύριε, νὰ
γνωρίζῃς ὅτι ἐν τῷ φλογερῷ καὶ σοβαρῶτάῳ (!) τοῦτω τούτῳ
ζητήματι, ἐν φ' ἐγκνεῖται οἱ νόμοι (!) καὶ τὰ πάντα, οὐδεμία

χωρεῖ ὑποχώρησις ἢ συγκατάθεσις. Ὁχι! θὰ ἐμμένωμεν
στερῶς, ἀπαρασάλευτος εἰς τὰς δεδηλωμένας ἀρχὰς μας, θὰ
βασιτάσωμεν ὑψηλὰ, καὶ, ὑψηλὰ τὴν σημαίαν, ἦν... ..

Καὶ ἔλεγε καὶ ἠγόρευε καὶ ἠστραπτε καὶ ἐθρόντα καὶ συν-
εῦκα... τὴν τράπεζαν.

Δὲν θὰ τὸν παρακολουθῶ πλέον λέγοντα, ἀλλὰ χειρονο-
μοῦντα. Τῆς συνεχίας τῆς εὐγλωττίας του θ' ἀπαλλάξω τὸν
ἀναγνώστην ἀφοῦ — ἀπλούστατον — ἐλέγοντο ἐνώπιον ἐμοῦ μό-
νον καὶ δι' ἐμέ. Ἄλλ' ὅσα ἐκείνος καταφέρετο ἐν τῷ ὀλοισθηρῷ
πραινὲ τῆς ρητορείας καὶ τῶν παρομοιωμάτων αὐτῆ... σχη-
μάτων, τόσῳ ἐμπνεόμενος ἴσως ἐκ φανταστικῆς ἐπιτυχίας τῶν
ρημάτων του ἐχειρονόμει, καὶ οἷοις πείθων ἑαυτὸν ἐπὶ μᾶλλον
ἐξήπτετο. Τόσα δὲ πολλὰ ἔλεγεν, ὥστε δὲν εἰδίστασεν ν' ἀ-
παρηθῆθαι αὐτὰς τὰς περὶ φειδωλίας τοῦ χρόνου ἀρχὰς του!

— Πλανᾶσαι οἰκτρῶς, ἐτόλμησα νὰ τῷ ἀντειπῶ, ἀφοῦ
τέλος ἐξητηλήθη ἡ ὀλίγη ὑπομονή μου. Αὐτὰ ποῦ λέγεις εἶνε
γελοῖα, γελοιωδέστατα!...

Ἡ ἀπόφασίς μου ὑπῆρξε διὰ τὸν φίλον δημοσιογράφον
κεραυνός. Ἀντὶ νὰ ἰδῆ τὴν ἀναμεινομένην ὡς ἐκ τῆς μέχρι
τῆς στιγμῆς ἐκείνης σιγῆς μου ὑποχώρησιν, ἀπ' ἐναντίας με
ἐβλεπεν ἐνδυναμούμενον, προπετιέστερον.

Ἡ γέρθη πᾶραυτα ὡσεὶ ἠλεκτρισεῖς, κτυπὼν ἅμα τὸν γρόν-
θον του, τὸν ἀρκούντως ἄλλως σεβασμίων διαστάσεων, ἐπὶ τῆς
τραπέζης, ἐξ ἧς καὶ χειρογράφα καὶ ἐφημερίδες καὶ διορθώ-
σεις δειλῶς ἀνεπήδησαν, οἰνοὶ καὶ αὐτὰ ἔντρομα. Οἱ ὀφθαλ-
μοὶ του, προστιθεμένης καὶ τῆς ἀνταντασιατικῆς τῶν διό-
πτρων του λάμψεως, ἐξέπεμπον ἀστραπὰς. Αἱ τρίβες τοῦ
κρανίου του ἠνωρθώθησαν δίκην βιλονῶν, οἱ δὲ ῥάθωνες βι-
αίως ἐπάλλοντο, προδήλως μόλις ἐπαρκούντες εἰς τὴν ἐλευ-
θέραν τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος διόδον.

— Μὲ ταράττεις, μοὶ λέγει ἀσθμαίων, με καθιστᾶς; ἔξω
φρενῶν. Μῆ, σοὺ λέγω, πλέον!... Μῆ! γιατί... Ἄ, πρό-
σεχε! θὰ με κάμῃς νὰ χύσω τὰ μάτια μου... Δὲν ἔμπορῶ
πλέον νὰ βλέπω τέτοια πράγματα... Σκοτιδινῶ, πνίγομαι...
Νά...

Καὶ περὶ τὰ διόπτρα ἐπὶ τῶν φύρδην ἠπλωμένων ἐφημε-
ρίδων καὶ ἐκφωνῶν ἀπὸ βάθους ψυχῆς ἐν ἀγωνιώδεις, τρομῶ-
δες «Ἄ!...» ἐμβάλλει μετὰ δυνάμεως καὶ ἀπαρδειγμα-
τίστου σκληρότητος τὴν χεῖρα εἰς τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν του.

Τρόμφ καὶ ρίγει συνεχῆθην.

Τὸ κίνημά του, τόσῳ βίαιον, ἀποφασιστικόν, ἀπότο-
μον, ἀκατάσχετον, μοὶ ἐπάγωσε τὰ μέλη, συνέχευε τὴν φω-
νήν μου...

Ἡ ἀπειλὴ ἀληθῶς ἐπραγματοποιεῖτο. Καλέ, διὰ μίαν
συζήτησιν, σκοτεινῆν ἄλλως, νὰ τυφλωθῇ ὁ ἄνθρωπος, νὰ
χάσῃ τὸ μάτι του ἐξ αἰτίας μου!... Ἄ, ἦτο φοβερὸν καὶ νὰ
τὸ σκεφθῆ τις, ἀποτρόπαιον...

Ἡ χεῖρ ἐν τούτοις βυθίζεται ἀμελιχτός. Τὸν βλέπω ἀγω-
νιώττα...

— Μῆ! κράζω τότε συνερχόμενος ἐκ τῆς καταπληξιας
ἣν μοὶ ἐνεποίησε τὸ πρακτικόν τῆς χειρὸς του. Πρὸς Θεοῦ!
τῷ λέγω, εἶσαι τρελλός!... Θά φωνάξω βοήθειαν! Μῆ!...
Μῆ... τὸ δημοσιεύεις ἐπὶ τέλους!

— Ἄ, ὄχι! δὲν ἔμπορῶ, φωνάζει μανιώδης, καὶ ὁ ἀρι-
στερὸς ὀφθαλμὸς του ἐκρίζεται, ἀποσπᾶται, χύνεται, κα-
τρακυλᾷ ἀπαισίως λάμπων εἰς τὰς χεῖρας του...

Ἡ κόγχη μένει κενή.
Κύπτω μετ' ἀγωνίας.

Πλὴν τί βλέπω; τὸν φίλον μου μειδιῶντα σαρκαστικῶς!
«Βεβαίως ὑπνωτισθῆν», εἶπον κατ' ἐμαυτόν. Τὸ γελα-
στὸν ὄμως πρόσωπόν του μοὶ δίδει αἰφνης θάρρος.

Παρατηρῶ προσεκτικώτερον καὶ... γελῶ μετ' αὐτοῦ ὀμη-
ρικώτατα!

Νὰ τὸ πιστεύσω; Ὁ ἀριστερὸς ὀφθαλμὸς του ἦτο... ὑά-
λιος!

Καὶ ἐκουλινδεῖτο ὁ ἐξορρυχθεὶς ὀφθαλμὸς καὶ ἐμειδία σατα-
νώτατα ὁ φίλος μου καὶ — ὅπερ τὸ σπουδαιότερον δι' ἐμέ —
τὸ ἄρθρον μου ἐδημοσιεύετο ἀμέσως τὴν ἐπομένην ὀλόκληρον
ἐν τῇ ἐφημερίδι!

Δ. Κ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ

Δέν ἐνθυμοῦμαι καλῶς ποῦ ἀνέγνωσα, ὅτι ὁ γνωστός Γάλλος μεγαλοφυής συγγραφεὺς Βίκτωρ Οὐγκώ ἀποθνήσκων εἶπε: «Τίς οἶδεν ἐὰν μετὰ μυριάδας μυριάδων ἀναβάσεις φθάσω τέλος εἰς τοὺς πόδας τοῦ λατρευτοῦ ἐκείνου ὄντος, ὅπερ ἀποκαλοῦμεν Θεόν.»

Τοῦτο ὑπῆρξε τὸ ὑστατον ἀπαύρασμα τοῦ ἀνεξαντλήτου ἐκείνου νοός, τῆς ὑψιμετώπου κεφαλῆς, ἥτις μετὰ μικρὸν ἐπέπρωτο νὰ μεταβληθῆ εἰς φωλεὰν σκωλήκων!

Ἐπεθύμει νὰ ἀνεγεννᾶτο ἐν ἄλλῃ τινὶ σφαίρᾳ, νὰ δρέψῃ καὶ πάλιν τὰς αἰθαιεῖς δάφνας του, νὰ πλάσῃ νέα αἰσθήματα, νὰ πλέξῃ τὴν σαγήνην ὀλοκλήρου τοῦ φαντασιώδους αὐτοῦ κόσμου ἐπὶ τοῦ χάρτου, δι' ἧς νὰ συλλάβῃ τὰ δάκρυα, τοὺς στόνους, τὰ μειδιάματα, νὰ σύρῃ δηλαδὴ πρὸ αὐτοῦ τὸ δαιμόνιον ἐκείνο ὄν, ὅπερ παρ' ἡμῖν καλεῖται.... Ἔρωσ παρὰ δὲ τῷ ὕψιστῳ... εὐδαιμονία — στιγμιαία! — Ἐπεθύμει νὰ θνήσκῃ καὶ νὰ ἀναγεννᾶται καθ' ἐκάστην καὶ τέλος νὰ φθάσῃ πρὸ τοῦ Πλάστου ἐστεμμένους μὲ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ σύμπαντος!

Ἀληθῶς ὀλίγον κρούει τὴν καρδίαν τοῦ θρησκευτικοῦ ἡμῶν αἰσθήματος ἡ θέλησις αὕτη τῆς μεγαλοφυΐας! Πλὴν τίς οἶδεν, ἐὰν ὁ οὐράνιος ἐκείνος ἄγγελος, ὁ τὴν εὐγενῆ καὶ ἀγνήν ψυχὴν τοῦ ἀνδρός ἀφαρπάσας ὑπηγόρευσε αὐτῷ τὰς ἀθανάτους ταύτας λέξεις κατὰ τὰς πρώτας ἐκείνας στιγμὰς τῆς ἀναγεννήσεως, τῆς μελλούσης δόξης!

Ἐγνώρισα πρὸ μικροῦ γέροντα ζῶντα ἐν σμικρᾷ, περιορισμένῃ καὶ ἀπολιτεύτῳ κοινωνίᾳ, ἀλλ' ἀληθῶς πεπειραμένου, ἐφευρετικοῦ νοός, φιλόπονον καὶ φιλομαθῆ τὸν ἀπεκάλεσα μικροφιλόσοφον. Ἐσασί εὐθυμὸς, ζωηρός, ὡς νεανίσκος ὠμίλει διαρκῶς, στρεφόμενης τῆς ὀμιλίας του ἐν ὀμίλῳ ἀνθρώπων πάσης ἡλικίας, ὅτε μὲν ἐν τοῖς πολιτικοῖς, ὅτε δὲ ἐν τοῖς θεολογικοῖς, ἀλλ' ἰδίως ἐν τοῖς μαθηματικοῖς. Τὸ στόμα του ἦτο χεῖμαρρος γνωμικῶν καὶ ὁ νοῦς του στρόβιλος διαρκῆς διασκορπίζων τὰς πρακτικὰς του γνώσεις καὶ ἀποκαλύπτων δι' ἰσχυρὰς ὀρμῆς γυμνῆν τὴν ἀλήθειαν τῶν σκέψεών του. Ἀληθῶς τὸν ἰθαύμασα. Ἐξεπλάγην ὅτε ἐπισκέφθην τὸ πανηγυρὸν σπουδαστήριόν του. Μία κλινοστρωμνὴ καὶ ἐν ἡμιτεθραυσμένον κάθισμα ἀπετέλουσαν τὸ φιλοσοφικόν του ἐντύπωμα. Εἶδον ἕνα πτωχόν, ρακενδύτον ἐργάτην, ἕνα νεώτερον Διογένην. Τὸν εὖρον σχεδιάζοντα διὰ ζύλων ἀπνηθρακωμένων σχήματα γεωμετρικὰ καὶ καταμετροῦντα αὐτὰ, ἀλλὰ μετὰ τσαούτης προσοχῆς, ὥστε παρῆλθον σχεδὸν 10 λεπτά, ἕως ὅτου δυνήθῃ νὰ προσέξῃ εἰς ἐμέ, ἐν ᾧ ἔμμενον ἀνωθέν του ἐξετάζων τὰς κινήσεις τῆς χειρὸς του καὶ προσπαθὼν νὰ ἐμβαθύνω εἰς τοὺς διαρκεῖς ψιθυρισμοὺς του. Ὡς ἔμαθον ἔπειτα, ὁ ἀθροῦπος ἐκείνος κατεγίνετο ἐκ νεαρῶς τοῦ ἡλικίας εἰς τὴν εὐρεσίαν τοῦ... ἀεικινήτου.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἶχεν ἀπολέσει προσφιλῆ μονογενῆ υἱόν. Ἐκτοτε ἀπασύρθη εἰς τὴν καλύβην ἐκείνην καὶ ἔζη μονήρης, ἔχων ὡς μόνον ἐνασχολήσιόν του τὴν σχεδιαγραφικὴν ἐκείνην ἐργασίαν, λίαν ἐπιπόνον — τοῦλάχιστον δι' ἐμέ — ἥτις ὁμοῦ τὸν ὑπερευχαρίστη.

— Ἀρκεῖ, μοι ἔλεγεν, ἑλαφρὰ τις εἰρεῖσεις, μηδαμινὴ τις ἀνακάλυψις νὰ διέλθῃ τοῦ νοός μου, ἵνα ἀναγεννηθῶ. Αἰσθάνομαι τότε ἐμαυτὸν ἀκαμαῖον, καὶ ἡ ψυχὴ μου μοι ὑπόσχεται διαρκεστέραν τὴν ἐν τῇ γῆ διαμονὴν τῆς. Καθ' ἐκάστην τοιαύτην ἀνακάλυψιν καὶ αἱ δυνάμεις μου αὐξάνουσιν.

Ὁ υἱὸς τοῦ τὸν ἐπισκέπτετο καθ' ἐκάστην καθ' ὕπνον.

— Τοῦτο εἶναι, μοι εἶπε, τὸ μόνον δῶρον, ἡ μόνη προστασία τοῦ Πλάστου πρὸς ἐμέ κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας στιγμὰς μου! Ἡ μόνη εὐτυχία, τὴν ὁποῖαν δύναται νὰ παράσῃ ὁ ὕψιστος πρὸς τὸ πτωχὸν πλάσμα του!

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁμοῦ αἱ ἐπισκέψεις καθίσταντο σπανιώτεραι καὶ σχεδὸν στιγμιαῖαι. Ὅτε, ὀλίγους μῆνας πρὸ τοῦ θανάτου ἠκούσθη λέγων εἰς τοὺς περὶ αὐτόν:

Ὁ υἱὸς μου φαίνεται, ὅτι ἀπεμακρόνθη τόσοσ ἀπ' ἐμοῦ,

ὁπόθεν δὲν θὰ τῷ ἐπιτραπῇ πλεον νὰ ἐξέλθῃ.

Εἶπε δὴλα δὴ τοῦτ' αὐτό, ὅπερ καὶ ὁ μέγας Οὐγκώ. Ἐκείνος ὁ πείνους προσιώνισεν ἐν νοητικῇ ἐκλείψει τὸ μέλλον τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, αὐτὸς ὁ ὑποδείξας ρακενδύτης τὸ εἶδεν ἐν πραγματικότητι!

Ἴδου τὸ ἀγνωστον λελυμένον!

Εἰς μεγαλοπρεπεῖς ἀνέκτορον καὶ εἰς μίαν πενιχρὰν καλύβην ἐγεννήθησαν συγχρόνως δύο νέοι, ἵνα ἀνακαλύψωσι τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ, ἵνα πλάσωσι νέον κόσμον!

Πόσον συγκαταβατικὸς ἀληθῶς ὁ Θεὸς νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, τὸ πλήρες ἀμάρτημάτων, τὸ μετὰ πυρίνων γυναικείων γλωσσῶν μειμιγμένον, τὴν εἰσχωγὴν εἰς τὸν Παράδεισον!

Ἄ, δὲν ἀρκεῖ νὰ γεννηθῇ τις ἐν μέσῳ μαργαριτῶν, ἵνα εἶναι καὶ μέγας! Εἰς τὸ σκωληκόβρωτον τῶν ἐνδεῶν λίκων, εἰς τὴν ῥακοφόρον κόρην, ὑπὸ τὴν ἀστεγον καλύβην τῶν θερμκίνονται αἱ μεγαλοφυεῖς κεφαλαί!

Ὁ Θεὸς εἰς τούτους ἐπεφύλαξε τὴν κρυφίαν εὐδαιμονίαν!

A. I. Παπ.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

147. Αἶνιγμα

Ἄρεν ἐμοῦ ἡ μουσικὴ
ἀλαλαγμὸς θὰ ἦτο
ἄρεν μέλους, ἀρμονίας.
Γράμμα τώρα ἐὰν εἶπῃ
ἐν ἀφαιρέσει· ἔζητω!
θῆμαι μάρτυς ἀγωνίας.

148. Αἶνιγμα

Τὸ μὲν πρῶτον μου ἐν γράμμῃ
τ' ἄλλο σῆμα γεωμετρίας,
ἐνούμερα δ' ἐν τῷ ἄμα
ρῆσον λευκὴν ἀποτελοῦσι.
ὦ, θὰ μ' εὖρησ μετ' ἐυκολίας,
ἔλα, τὴν ρῆσον πῶς καλοῦσι;

149. Ἐρωτήσεις

1. Τί πρῶγμα γράσκει ταχύτερον πάντων;
2. Πότε μᾶς εἶναι ἀδύνατον νὰ γελάσωμεν;
3. Τί πρῶγμα εἶναι τόσοσ ἀκριβόν, ὥστε παρ' οὐδενὸς ἀγοράζεται;

Ἄραβικὸς Ἴαπο;

ΑΥΣΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ: 39 ΦΥΛΑΩ: ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

139. Αἶνιγμα. Ἄστος — ἔτος. Ἐλυταν αὐτὸ ὁ κ. Στ. Μπράντιας ἐκ Μεσολογίου, καὶ ὁ κ. Δημ. Διομήδης ἐξ Ἀθηνῶν.

140. Αἶνιγμα. Σάυρα — ἄυρα. Ἐλυταν αὐτὸ ὁ κ. Ν. Γ. Περδικάκης ἐκ Σύρου καὶ ὁ κ. Στ. Μπράντιας ἐκ Μεσολογίου.

141. Αἶνιγμα. Πῦρ — ἀκμων — πυράκμων. Ἐλυταν αὐτὸ ὁ κ. Ν. Περδικάκης ἐκ Σύρου.

142. Αἶνιγμα. Χαρά — ἄρα. Ἐλυταν αὐτὸ ὁ κ. Ν. Γ. Περδικάκης ἐκ Σύρου.

143. Ἐρωτήσεις. 1) Τὸ Αἰγάλεον. 2) Ἡ Πολυξένη. 3) Τὸ Μενίδειον. Ὅμοιως τὰς δύο πρώτας ἐρωτήσεις ἔλυταν ἐπιτυχῶς, πρῶτος ὁ κ. Ν. Γ. Περδικάκης ἐκ Σύρου, καὶ δεύτερος ὁ κ. Στ. Μπράντιας ἐκ Μεσολογίου. Ἐπομένως τὸ δῶρον θὰ λάβῃ ὁ κ. Ν. Γ. Περδικάκης.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,"

Γ. Σ. Πάρας. Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη, καὶ σας εὐχαριστοῦμεν πολὺ δι' ἐγγραφὴν συνδρομητῶν. Σὰς ἐγράψμεν καὶ ταχυδρομικῶς ἐν ἐκτάσει. Βεβλιωθῆναι Ἰουλίῳ Βέρν θα λαμβάνετε τακτικῶς. — Θ. Π. Πάρας. Ἐπιστολὴν ἐλάβομεν μὲ περιεχόμενα, εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — Α. Σ. Ἀλεξάνδρου. Δελτάριον καὶ φρ. 5 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Δ. Γ. Ἰθακῆν. Δελτάριον ἐλήφθη. Δυστροποῦντα διεγράψαμεν. Εὐχαριστοῦμεν. — Σ. Α. Δαβίου. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ δι' εὐγενεῖς φροντίδας σας. — Ν. Κ. Γενετζίου. Τῇ προτάσει κυρίου Ι. Δ. σας ἐνεγράψαμεν συνδρομητῆν. — Ι. Μ. Καλαματσίου. Ἐπιστολὴν σας ἐλάβομεν. Σὰς ἀπητήσαμεν ταχυδρομικῶς. — Ι. Ν. Α. Βόλον. Συνδρομητῆν ἐνεγράψαμεν. Σίμῶν σας ἀπεσταλάμεν. Ταχυδρομικῶς γράφομεν. — Ι. Π. Πύργου. Πρακτικῶς ἐπιταχύνετε ἀπάντησίν σας. — Π. Χ. Βουκουρέσιου. Ἐπιστολὰ ἐλήφθησαν. Ἀπητήσαμεν. — Γ. Κ. Μ. Κωνσταντίνου. Πρακτικῶς ἀποστελεῖτε ἐκκαθάρσιον. — Ι. Δ. Κάρκυρον. Ἐπιστολὰς μὲ περιεχόμενα καὶ φωτογραφίαν ἐλάβομεν. Σὰς εὐχαριστοῦμεν πολὺ καὶ ταχυδρομικῶς γράφομεν ἐν ἐκτάσει.